

[Grethe Philip.]

spørgselsdebat, formodentlig væsentligst for at få lejlighed til at stille den dagsorden, der er blevet stillet, og jeg kan med det samme meddele, at vi anbefaler at stemme imod dagsordenen.

Det radikale venstre har bidraget til det arbejde, der ligger forud for bistandsloven. Vi har medvirket ved alle overvejelserne i socialreformkommissionen, og vi har været med til at lægge de linjer, der nu ligger i bistandsloven, og har også stemt for den. Vi mener stadig, at der var brug for en stor administrativ reform, og at en sådan ville være til fordel for klienterne. Vi mener, det er meget værdifuldt, at der nu i højere grad end tidligere bliver inddraget folkevalgte, som kan være medbestemmende om beslutningerne, som i højere grad end før kan afgøre, hvordan det sociale trykkesystem skal opbygges inden for de kommunale grænser. Vi finder også, det er rigtigt, at man som et sigte har indlagt ønsket om en bredere rådgivning, bestemmelser om, at kommunen skal gå ud med rådgivning til en bredere kreds end tidligere, og vi mener, det er meget vigtigt, at der gives kommunerne mulighed for at gå ud i et opsøgende arbejde. Alle disse ting er noget, der vil komme klienterne til fordel: vi vil komme ud til en bredere kreds, og de vil få en bedre hjælp.

Men vi kan da ikke se bort fra, at der også er en hel del vanskeligheder; det ved vi alle sammen herinde, og det har jo været drøftet endog meget grundigt i socialudvalget, ligesom det har været drøftet ved de forskellige behandlinger af bistandsloven. Jeg tænker her bl. a. på hele den omflytning, der har været nødvendig, af personale i forbindelse med nedlæggelsen af mødrehjælpen og revalideringen. Det er klart, at det skaber problemer: det skaber problemer for personalet, og derigennem skaber det også problemer for klienterne i en overgangstid. Men hvis man ikke vil tage nogle af de problemer med sig, vil det jo aldrig nogen sinde være muligt at lave en sådan gennemgribende administrativ reform, som man i øvrigt finder ønskelig.

Jeg synes, at det, vi vinder ved omlægningen, er prisen værd. Jeg tror, at det arbejde, der er gjort for at forberede personalet til deres nye arbejde, har været så omfattende, at spildet vil være ringe, og jeg har

indtryk af, at personalet selv går til de nye opgaver med meget stor vilje til, at de skal løses på en god måde. Og i øvrigt regner jeg med, at de kurser, man har haft for personalet, også vil fortsætte i fremtiden, så stadig flere lærer det nye arbejde, de skal ind i.

Jeg mener også, der vil blive brug for løbende korrektioner af loven; vi har jo allerede én korrektion til behandling — den var til anden behandling i går — nemlig om bedre muligheder for at give det sociale klientel en uddannelse, noget, vi i mit parti går ind for. Der vil skulle ske revisioner af lovgivningen, der vil også kunne blive tale om udsendelse af nye cirkulærer, der uddyber forskellige problemer. Jeg kan bare nævne sådan et enkelt spørgsmål som, at det vil være ønskeligt, om man i et af cirkulærene kom ind på, at kommunerne skulle være forstående over for en revalidering af ordblinde. Vi ved, at det er problemer, som man ude i mange kommuner og amtskommuner står forholdsvis uforstående over for, i hvert fald er uvidende om, vel ikke er afvisende over for, men som man kender meget lidt til. Jeg tror, det ville være gavnligt, om man fra centralt hold lagde op til, at det var noget, kommunerne skulle tage sig af, og at de skulle gå ind i et revalideringsarbejde, hvor der var problemer og behov for en revalidering.

Jeg føler selv, at det største problem i forbindelse med bistandsloven og også det, der spiller en meget afgørende rolle for klienterne, er, om vi med den nye lovgivning kommer ind i en for stor forskelsbehandling af mennesker, der er stillet i samme situation, og her tænker jeg på forskelsbehandling fra kommune til kommune. Vi kan vel ikke helt se bort fra, at der kan blive visse forskelle, men man kan på den anden side også gå så langt, at man siger: ja men det var egentlig også meningen, meningen var jo netop, at man i de forskellige lokale områder, alt efter den holdning, man har, og de særlige forhold, der er, skulle tage beslutninger, og dette må nødvendigvis føre til afvigende beslutninger fra kommune til kommune. Hvis forskellene skulle blive for store, har man jo ankemyndighederne at gå til, og jeg regner med, at de vil virke så korrigerende på beslutningerne, at vi vil nå frem til gode resultater.

Men ligesom vi naturligvis må være meget